

Arrest

nr. 159 513 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X
in hun eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn en X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, beiden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 3 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 26 september 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer H. kwam België voor het eerst binnen samen met zijn ouders, broers en zussen op 25 augustus 1998. Mevrouw B. zou sinds 28 juli 2010 in België verblijven. Betrokkenen halen geen enkel element van integratie aan en leggen hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9. 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 26 juli 2012, deze asielaanvraag werd afgesloten op 30 november 2012 met een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hen betekend op 17 december 2012 en verblijven sindsdien wederom illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 4 maand 4 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Volgens de advocaat van betrokkenen is er geen sprake voor enig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. In het administratief van betrokkenen zit echter een verslag van de lokale politie van Zwijndrecht waaruit blijkt dat de heer H. Dani en zijn familie reeds ettelijke malen in contact kwamen met de politie. Volgende strafbare feiten worden in dit verslag aangehaald voor H. Dani: feiten van opzettelijke slagen en verwondingen (PV: AN.11.L2.000156/2009, opgesteld door PZ/Zwijndrecht); feiten van bedreiging zonder bevel of voorwaarde (PV: AN.45.LB.155994/2009, opgesteld door PZ/Antwerpen); feiten van verdachte handelingen (rapport 11LNNORR000862 opgesteld door PZ/Antwerpen); feiten van verdachte handelingen (rapport 11LNNORR001740 opgesteld door PZ/Antwerpen); feiten van bedreiging zonder bevel of voorwaarde (PV: AN.45.LB.055298/2008, opgesteld door PZ/Antwerpen); feiten van gewone diefstal (PV: AN.18.L2.002337/2011, opgesteld door PZ/Zwijndrecht); feiten van drugs/bezit (rapport 12LWERR000183, opgesteld door PZ/Antwerpen); feiten van opzettelijke vernielingen (PV: AN.50.L2.001351/2012, opgesteld door PZ/Zwijndrecht). Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plagen van strafbare feiten.

Wat betreft de stelling dat verzoekster in haar aanvraag geen onjuiste gegevens heeft verstrekt, noch valse of vervalste documenten zou aangeboden hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester V. haalt aan dat de heer H. geen paspoort kan verkrijgen en dat hij onverwijderbaar zou zijn gezien hij niet over de correcte papieren beschikt en ook niet zou kunnen beschikken om tot Servië toegelaten te worden. Zij stelt terecht dat betrokkene documentaire vrijstelling geniet daar er in hoofde van betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag 9bis een asielaanvraag hangende was. De advocate stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek richtte aan de Servische autoriteiten om de broers, zussen en moeder van de heer H. terug in Servië toe te laten en dat de Servische autoriteiten zouden gesteld hebben dat het gezin niet verwijderbaar was en dat zij hen niet willen noch kunnen terugnemen. De reden hiertoe zou zijn dat de kinderen, verzoekers broers en zussen, niet

geregistreerd zijn in Servië. Ter staving legt de advocate een brief voor van de Belgische Ambassade te Belgrado alsook enkele brieven van het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken. Verzoeker zou zich in exact dezelfde situatie bevinden. We merken hierbij op dat verzoeker slechts stukken voorlegt die betrekking hebben op zijn broers en zussen waarin wordt gesteld dat “op basis van de verstrekte inlichtingen” niet kon worden vastgesteld of deze personen Servische onderdanen zijn en waarbij gevraagd wordt om aanvullende inlichtingen over te maken om de afstamming ten aanzien van H. R. (vader van de heer H. Dani) en S.D. (moeder van de heer H. Dani) te kunnen bepalen. Er blijkt derhalve geenszins dat de Servische autoriteiten reeds definitief hebben beslist dat betrokkenen niet kunnen terugkeren naar de Servische republiek. Een dergelijke stellingname lijkt trouwens ook niet zomaar mogelijk te zijn omdat vaststaat dat de vader van verzoeker beschikt over een door de Servische autoriteiten afgegeven paspoort, de Servische autoriteiten zich akkoord verklaarden om ook verzoeksters moeder in het bezit te stellen van een reistitel en artikel 7 van de Nationaliteitswet van de Servische republiek bepaalt dat een persoon de Servische nationaliteit verwerft wanneer zijn beide ouders Servische staatsburgers zijn of wanneer één van zijn ouders een Servisch staatsburger is bij de geboorte en deze persoon op het grondgebied van de Servische Republiek werd geboren. (zie arrest nr. 99 037 van 18 maart 2013 in de zaak RvV 117 391/II). Het attest van de gemeente Nis dat betrokkene voorlegt toont enkel en alleen aan dat betrokken niet ingeschreven is in het geboorteregister van Nis. Het sluit niet uit dat betrokkene eventueel elders in Servië geregistreerd werd. We concluderen uit bovenstaande dat niet is aangetoond dat de heer H. D. niet (tijdelijk) terug zou kunnen keren naar Servië.

De advocate stelt dat verzoekers gezin de nodige stappen heeft gedaan om voormelde documenten aan te vragen, doch vanuit de Servische Ambassade zou hierop niet verder gereageerd zijn. Zij verwijst hiervoor naar een brief van de ambassade van de Republiek Servië te België dd. 04 juni 2012. Deze brief stelt echter enkel dat R. H. (vader van de heer H. Dani) zich aldaar aangeboden heeft om informatie te vragen omtrent de administratieve formaliteiten om paspoorten aan te vragen voor zijn familie en dat hij geïnformeerd werd over welke documenten voorgelegd moeten worden.

Meester V. verwijst naar artikel 7 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind dat handelt over het recht vanaf de geboorte een naam te hebben en een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst daar wij het recht op een naam van bij de geboorte respecteren, de nationaliteit van de kinderen niet ontkennen en daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

Wat de verwijzing naar artikel 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind dat handelt over het recht van het kind om met zijn of haar ouders samen te leven, geldt hetzelfde als voor artikel 7 van hetzelfde Verdrag.

Wat het invoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale eenheid geen sprake is. Voor wat de overige in België verblijvende familieleden die niet tot het kerngezin behoren betreft geldt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Daarenboven zijn de moeder, broers en zussen waarvan betrokkenen melding maken in hun aanvraag 9bis allen illegaal in België en kunnen zij dus eventueel betrokkenen vergezellen naar het land van herkomst. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De familie van betrokkenen heeft reeds twee maal een REAB verklaringsformulier voor verworpen asielzoekers ondertekend, doch zou de Internationale Organisatie voor Migratie uiteindelijk hieraan geen gevolg gegeven hebben en er zou geen enkele stap ondernomen zijn om betrokkenen terug te helpen keren naar Servië. We merken hierbij op dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt wat de reden is van het feit dat betrokkenen nog niet terug konden keren, dit kan ook te wijten zijn aan de houding van betrokkenen zelf. Bovendien wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te

verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven.”

Op 18 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 26 september 2013. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 30 november 2011.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 03 december 2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 18 september 2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede volgende bestreden beslissingen die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

De raadsman van verzoekers verwijst naar de schriftelijke procedure. In de mate hun raadsman verwijst naar de middelen uiteengezet in het verzoekschrift dient de Raad op te merken dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 niet tot de conclusie leidt dat er enige samenhang zou bestaan tussen de bevelen en de beslissing die werd genomen ingevolge de aanvraag.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids-, en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij verwijt aan verzoekende partij dat zij geen bijzondere omstandigheden heeft laten gelden die rechtvaardigen dat haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in België heeft gedaan. Zij stelt dat het feit dat verzoekers adoptievader de nationaliteit heeft geen buitengewone omstandigheid is.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69).

Bijzondere omstandigheden zijn omstandigheden die het moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Ze moeten een aanvraag met andere woorden niet onmogelijk maken.

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval.

Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen. In casu is dit het geval om de volgende redenen.

Wat bijzondere omstandigheden uitmaakt dient beoordeeld te worden in het licht van artikel 8 EVRM.

Het EHRM heeft herhaaldelijk gesteld dat het EVRM geen recht tot toegang tot een bepaald land garandeert (Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom.).

Maar indien een vreemdeling sterke familiebanden in een land heeft kan de verwijdering van die vreemdeling een schending uitmaken van zijn recht op familieleven en privéleven.

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn.

Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar het kan evengoed om een feitelijk gezinsleven gaan. Zo heeft het Hof al beslist dat er tussen een minderjarige en een volwassene die geen familie was maar zorg droeg voor het kind een familieband aanwezig was (X, Y and Zv. the United Kingdom, applicationno. 21830/93, judgment [GC] of 22 April 1997.)

Of er al dan niet sprake is van gezinsleven vereist een gedetailleerd onderzoek naar de aard van de relatie en het niveau van engagement. Dit kan bijvoorbeeld uitdrukking vinden in de duur van de relatie, of er samenwoning is of niet, of er kinderen zijn et cetera.

Het beschermde privéleven omhelst dan weer erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Het Hof maakt niet altijd de opdeling gezinsleven, privéleven en beiden kunnen ingeroepen worden.

Volwassenen die zich beroepen op privéleven kunnen vereist worden aan te tonen dat de banden een bijkomende graad van afhankelijkheid vertonen die gewone banden overstijgen. Die afhankelijkheid vereist niet dat leven zonder die persoon onhoudbaar zou zijn enkel dat de verwijdering van die persoon reële moeilijkheden zou veroorzaken (zie A. W Khan t. Verenigd Koninkrijk, 12 januari 2010.)

De proportionaliteit van de verwijderingsbeslissing wordt onder meer beoordeeld aan hand van de zogenaamde Boultifcriteria (Zie EHRM, Boultif t. Zwitserland, 2 augustus 2001; EHRM, Balogun t. Verenigd Koninkrijk, 10 April 2012, paras. 43-53):

- de aard en ernst van de criminele feiten
- de termijn dat verzoeker al in het land was
- de termijn verstreken na de feiten en het gedrag gedurende die periode
- de nationaliteiten van de verzoeker en zijn familieleden
- de sterkte van zijn sociale, culturele en familiale banden in het herkomstland en land van verblijf
- De duur van een huwelijk
- Of de partner op de hoogte was van de feiten bij het ontstaan van de relatie
- Of er kinderen zijn en hoe oud die zijn

Uit het belangrijke arrest Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt in elk geval dat het hoger belang van de betrokken kinderen dient voorop gesteld te worden bij de beoordeling van de proportionaliteit.

In casu bestaat er zowel een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, als een privéleven.

Het gezinsleven dat bestaat is niet enkel tussen verzoeker en zijn vrouw en kinderen, maar ook met zijn moeder en broers en zussen die op het grondgebied verblijven. Zij wonen allen op hetzelfde adres en zijn door hun irreguliere status op elkaar aangewezen om een grote familie in basisbehoeftes te voorzien. Dit zijn banden die een 'normale afhankelijkheid' lijken te overstijgen. Verzoeker is de enige die werkbekwaam is en als oudste mannelijk familielid (de vader werd eerder al gerepatrieerd naar Servië) draagt hij een bijzondere verantwoordelijkheid en zorg.

Er is ook sprake van een privéleven dat zich ontwikkeld heeft. Mevrouw HD en haar man dragen al enige tijd zorg voor het gezin en ook met hen zijn duurzame banden geslagen. Uit de beslissing van het CGVS van 30 november 2012 blijkt ook dat mevrouw D gekend is als vertrouwenspersoon voor verzoekers. Verzoeker heeft overigens 15 vormende jaren van zijn leven hier doorgebracht, waarvan 4 met een Attest van Immatriculatie.

De dienst Vreemdelingenzaken was op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker en het bestaan van een privéleven.

Het gaat niet om een eerste machtiging tot verblijf. Verzoekers waren eerder al gemachtigd tot een (tijdelijk) verblijf gedurende het gegrondheidsonderzoek van de aanvraag tot medische regularisatie van HR. Verwerende partij had hier rekening mee moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verwerende partij diende na te gaan of de inmenging in verzoekers privé- en gezinsleven voldeed aan de voorwaarden gesteld in artikel 8, §2 EVRM, vooral of de inmenging nodig is in een democratische samenleving.

Indien Uw Raad zou oordelen dat het wel degelijk om een eerste toelating tot het grondgebied zou gaan dient er geargumenteed te worden dat gezien er een gezinsleven en een privéleven bestaat er nagegaan diende te worden of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om dit gezinsleven te handhaven wanneer blijkt dat er hinderpalen zijn om dit gezinsleven elders verder te zetten.

Dit onderzoek houdt ook een proportionaliteitstoets in. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich ertoe beperkt heeft om te stellen dat gezien verzoekers familie allen in irreguliere verblijfssituaties verkeren zij mee kunnen gaan naar het herkomstland. Uit de rechtspraak van het Europees Hof blijkt echter dat deze verder ongefundeerde stelling niet kan volstaan als proportionaliteitstoets. Er dient immers rekening gehouden te worden met de termijn dat verzoeker al in het land was, de nationaliteiten van de verzoeker en zijn familieleden, de sterkte van zijn sociale, culturele en familiale banden in het herkomstland en land van verblijf en vooral, met het belang van het kind.

Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat verwerende partij al deze elementen in rekening heeft gebracht. Er werd wel verwezen naar gepleegde strafrechtelijke feiten, doch de geringe ernst en verzoekers verdere gedrag werden niet in rekening gebracht. Er werd wel verwezen naar het feit dat het niet definitief vaststaat dat verzoekers en hun familieleden niet terug kunnen naar Servië, doch verder lijkt er hier geen rekening mee gehouden te worden dat de nationaliteit van verzoekers allerm minst vaststaat terwijl er ernstige indicaties zijn dat

verzoeker en zijn familieleden ernstige hinderpalen zouden ondervinden om hun privéleven en gezinsleven in Servië voort te zetten en effectief te beleven. Zo werd er in het verzoekschrift ter annulatie en schorsing van de beslissing van het CGVS van 3 januari 2013 een rapport gevoegd van Amnesty International (stuk 7 bij dit verzoekschrift) dat er opwijst dat vele Roma terugkeerders zonder registratiebewijzen effectief staatloos blijven. Verzoeker bevindt zich in dit geval.

Verder blijkt evenmin dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het belang van het kind dat dient vooropgesteld te worden bij een proportionaliteitstoets.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook verzaakt aan haar motiveringsplicht en heeft kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het gezins- en familielevens van de vreemdeling. In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de dienst Vreemdelingenzaken afdoende rekening heeft gehouden met het familielevens van verzoeker.

De bestreden beslissing werd ook met betrekking tot (de impact op) verzoekers gezins- en familielevens in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers betogen dat verwerende partij onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de buitengewone omstandigheden aangehaald in het kader van artikel 8 van het EVRM niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* merkt de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht op dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen, voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale relaties geen sprake is. Wat de overige gezinsleden betreft die niet tot het kerngezin behoren, wijst verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat zij ook illegaal in België verblijven en niets hen weerhoudt verzoekers te vergezellen naar het land van herkomst. Verzoekers tonen niet aan dat de motivering kennelijk onredelijk is nu zij niet betwisten dat de

terugkeer voor het hele gezin geldt en ook de overige gezinsleden-niet kerngezin illegaal op het grondgebied verblijven en hen desgevallend kunnen vergezellen naar het land van herkomst. Het feit dat eerste verzoeker de enige is die werkbekwaam is en als oudste mannelijk familielid verantwoordelijkheid en zorg draagt voor de familieleden, doet aan het voormelde geen afbreuk.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. *In casu* is er sprake van een situatie van eerste toelating voor de verzoekers. Waar zij menen dat het niet om een 'eerste toelating' gaat omdat zij eerder al gemachtigd werden tot een verblijf gedurende het gegrondheidsonderzoek van de aanvraag tot medische regularisatie van H.Z, kunnen zij niet worden gevolgd. Verzoekers waren niet in het bezit van een machtiging tot verblijf doch van een bewijs die het verblijf dekte in afwachting van een uitspraak ten gronde van een aanvraag. Er is geen sprake van een weigering van een voortgezet verblijf dat verzoekers zouden hebben verworven door de afgifte van een attest van immatriculatie. Bovendien zijn verzoekers op het ogenblik van de bestreden beslissing niet meer in het bezit van een attest van immatriculatie waardoor er geen sprake is van een 'voortgezet verblijf'.

Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance toets. De beslissingen werden genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance-toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen

(bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu kunnen de verzoekers geenszins volhouden dat hun gezinsleven zal belemmerd worden. Vooreerst houdt de bestreden beslissing zelf geen verwijderingsmaatregel in, doch wordt enkel aangestipt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong dient te worden ingediend. Verzoekers zijn evenwel aan een verwijderingsmaatregel onderworpen. Maar de verwijdering heeft betrekking op het hele gezin, zodat zij niet dienstig kunnen aanvoeren dat hun gezinsleven zal worden belemmerd. Ook de niet kernleden-gezinsleden verblijven illegaal op het grondgebied en niets verhindert hen verzoekers te vergezellen bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het loutere feit dat de verzoekers inmiddels een gezins- en privéleven hebben opgebouwd in België gedurende hun precair en illegaal verblijf en dat zij dit verder wensen uit te bouwen en dat zij goede banden hebben met de familie D. die tevens hun vertrouwenspersoon is, is niet voldoende om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Verwerende partij heeft ook uitgebreid geantwoord op het argument dat zij ernstige hinderpalen zullen ondervinden om hun privé- en gezinsleven in Servië voort te zetten. Eerste verzoeker betoogt dat hij als Roma terugkeerder zonder registratiebewijs staatloos zal blijven. Verwerende partij motiveert dienaangaande het volgende: *“Meester V. haalt aan dat de heer H. geen paspoort kan verkrijgen en dat hij onverwijderbaar zou zijn gezien hij niet over de correcte papieren beschikt en ook niet zou kunnen beschikken om tot Servië toegelaten te worden. Zij stelt terecht dat betrokkene documentaire vrijstelling geniet daar er in hoofde van betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag 9bis een asielaanvraag hangende was. De advocate stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek richtte aan de Servische autoriteiten om de broers, zussen en moeder van de heer H. terug in Servië toe te laten en dat de Servische autoriteiten zouden gesteld hebben dat het gezin niet verwijderbaar was en dat zij hen niet willen noch kunnen terugnemen. De reden hiertoe zou zijn dat de kinderen, verzoekers broers en zussen, niet geregistreerd zijn in Servië. Ter staving legt de advocate een brief voor van de Belgische Ambassade te Belgrado alsook enkele brieven van het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken. Verzoeker zou zich in exact dezelfde situatie bevinden. We merken hierbij op dat verzoeker slechts stukken voorlegt die betrekking hebben op zijn broers en zussen waarin wordt gesteld dat “op basis van de verstrekte inlichtingen” niet kon worden vastgesteld of deze personen Servische onderdanen zijn en waarbij gevraagd wordt om aanvullende inlichtingen over te maken om de afstamming ten aanzien van H. R. (vader van de heer H. Dani) en S.D. (moeder van de heer H. Dani) te kunnen bepalen. Er blijkt derhalve geenszins dat de Servische autoriteiten reeds definitief hebben beslist dat betrokkenen niet kunnen terugkeren naar de Servische republiek. Een dergelijke stellingname lijkt trouwens ook niet zomaar mogelijk te zijn omdat vaststaat dat de vader van verzoeker beschikt over een door de Servische autoriteiten afgegeven paspoort, de Servische autoriteiten zich akkoord verklaarden om ook verzoeksters moeder in het bezit te stellen van een reistitel en artikel 7 van de Nationaliteitswet van de Servische republiek bepaalt dat een persoon de Servische nationaliteit verwerft wanneer zijn beide ouders Servische staatsburgers zijn of wanneer één van zijn ouders een Servisch staatsburger is bij de geboorte en deze persoon op het grondgebied van de Servische Republiek werd geboren. (zie arrest nr. 99 037 van 18 maart 2013 in de zaak RvV 117 391/II). Het attest van de gemeente Nis dat betrokkene voorlegt toont enkel en alleen aan dat betrokken niet ingeschreven is in het geboorteregister van Nis. Het sluit niet uit dat betrokkene eventueel elders in Servië geregistreerd werd. We concluderen uit bovenstaande dat niet is aangetoond dat de heer H. D. niet (tijdelijk) terug zou kunnen keren naar Servië. De advocate stelt dat verzoekers gezin de nodige stappen heeft gedaan om voormelde documenten aan te vragen, doch vanuit de Servische Ambassade zou hierop niet verder gereageerd zijn. Zij verwijst hiervoor naar een brief van de ambassade van de Republiek Servië te België dd. 04 juni 2012. Deze brief stelt echter enkel dat R. H. (vader van de heer H. Dani) zich aldaar aangeboden heeft om informatie te vragen omtrent de administratieve formaliteiten om paspoorten aan te vragen voor zijn familie en dat hij geïnformeerd werd over welke documenten voorgelegd moeten worden.”* Verzoekers weerleggen de motivering niet door het loutere betoog dat eerste verzoeker staatloos zal blijven zonder dit *in concreto* aan te tonen.

Verder menen verzoekers dat er geen rekening is gehouden met het belang van het kind. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel integendeel dat er wel degelijk rekening is gehouden met de belangen van hun kinderen waar verwerende partij het volgende motiveert: *“Meester V. verwijst naar artikel 7 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind dat handelt over het recht vanaf de geboorte een naam te hebben en een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst daar wij het recht op een naam van bij de geboorte respecteren, de nationaliteit van de kinderen niet ontkennen en daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt. Wat de verwijzing naar artikel 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind dat handelt over het recht van het kind om met zijn of haar ouders samen te leven, geldt hetzelfde als voor artikel 7 van hetzelfde Verdrag.”* Verzoekers kunnen aldus bezwaarlijk volhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met de belangen van de kinderen.

Ten slotte, waar verzoekers menen dat er geen proportionaliteitstoets is gebeurd, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing wel degelijk een proportionaliteitstoets blijkt. Zo wijst verwerende partij erop dat er geen enkel element van integratie is aangehaald en er geen enkel stavingsstuk is vorgelegd in dit verband. Dat hun asielaanvraag is afgesloten op 30 november 2012 met een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zij vervolgens geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hen betekend op 17 december 2012. De duur van de asielprocedure, namelijk 4 maanden en 4 dagen, was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Verwerende partij verwijst ook naar de verschillende proces-verbalen waaruit blijkt dat eerste verzoeker en zijn familie ettelijke malen in contact zijn gekomen met de politie: *“Volgende strafbare feiten worden in dit verslag aangehaald voor H. Dani: feiten van opzettelijke slagen en verwondingen (PV: AN.11.L2.000156/2009, opgesteld door PZ/Zwijndrecht); feiten van bedreiging zonder bevel of voorwaarde (PV: AN.45.LB.155994/2009, opgesteld door PZ/Antwerpen); feiten van verdachte handelingen (rapport 11LNNORR000862 opgesteld door PZ/Antwerpen); feiten van verdachte handelingen (rapport 11LNNORR001740 opgesteld door PZ/Antwerpen); feiten van bedreiging zonder bevel of voorwaarde (PV: AN.45.LB.055298/2008, opgesteld door PZ/Antwerpen); feiten van gewone diefstal (PV: AN.18.L2.002337/2011, opgesteld door PZ/Zwijndrecht); feiten van drugs/bezit (rapport 12LWERR000183, opgesteld door PZ/Antwerpen); feiten van opzettelijke vernielingen (PV: AN.50.L2.001351/2012, opgesteld door PZ/Zwijndrecht). Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.”* Verder stelt verwerende partij dat niet is aangetoond dat eerste verzoeker niet tijdelijk zou terug kunnen keren naar Servië, dat de kinderen niet gescheiden worden van hun ouders, dat de terugkeerverplichting voor het hele kerngezin geldt en dat ook de overige gezinsleden niet legaal op het grondgebied verblijven en niets hen verhindert om verzoekers te vergezellen naar het land van herkomst. Verwerende partij concludeert aldus op kennelijk redelijke wijze dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden niet verantwoordend dat de aanvraag niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, kan worden ingediend.

Verzoekers laten na aan te tonen dat artikel 8 van het EVRM en de overige aangehaalde rechtsregels- en beginselen worden geschonden door de bestreden beslissing.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de bevelen om het grondgebied te verlaten betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN